

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Киянова Євгена Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“

м. К и ї в
23 квітня 2020 року
№ 86-3(I)/2020

Справа № 3-64/2020(121/20)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Литвинова Олександра Миколайовича – головуючого,
Завгородньої Ірини Миколаївни,
Кривенка Віктора Васильовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Киянова Євгена Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 40–41, ст. 379) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Кривенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Киянов Є.О. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність статті 21, частинам першій,

другій статті 24, частині першій статті 46, частині першій статті 64 Конституції України (конституційність) положень пункту 4 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII зі змінами (далі – Закон), згідно з яким одноразова грошова допомога в разі загибелі (смерті), визначення втрати працездатності поліцейського (далі – одноразова грошова допомога) є соціальною виплатою, гарантованою допомогою з боку держави, яка призначається і виплачується особам, які за Законом мають право на її отримання, у разі „визначення поліцейському інвалідності внаслідок захворювання, поранення (контузії, травми або каліцтва), пов’язаних з проходженням ним служби в органах внутрішніх справ або поліції, протягом шести місяців після звільнення його з поліції внаслідок причин, зазначених у цьому пункті“.

Із конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що капітана поліції Киянова Є.О. наказом Головного управління Національної поліції в Черкаській області (далі – Управління) 20 квітня 2018 року звільнено зі служби в поліції на підставі пункту 7 частини першої статті 77 Закону (за власним бажанням). Унаслідок захворювання, пов’язаного з проходженням служби в поліції, 13 лютого 2019 року йому було встановлено II групу інвалідності.

У березні 2019 року автор клопотання звернувся до Управління із заявою про виплату одноразової грошової допомоги. У задоволенні такої заяви йому було відмовлено з огляду на відсутність правових підстав для призначення та виплати йому одноразової грошової допомоги у зв’язку з встановленням невідповідності причини звільнення, за якою призначається одноразова грошова допомога згідно із Законом; крім того, термін, передбачений положеннями пункту 4 частини першої статті 97 Закону, перевищений і становить 9 місяців 24 дні.

Не погоджуючись із цим, Киянов Є.О. звернувся до Черкаського окружного адміністративного суду з позовом про визнання протиправними дій Управління та зобов’язання вчинити певні дії. Цей суд рішенням від 6 серпня

2019 року, яке Шостий апеляційний адміністративний суд постановою від 13 січня 2020 року залишив без змін, відмовив у задоволенні вказаного позову. Верховний Суд ухвалою від 5 лютого 2020 року відмовив у відкритті касаційного провадження.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що положення пункту 4 частини першої статті 97 Закону суперечать частинам першій, другій статті 24, частині першій статті 46 Конституції України, оскільки „держава, всупереч конституційним гарантіям соціального захисту для всіх поліцейських, що мають право на отримання одноразової допомоги у разі встановлення інвалідності, на законодавчому рівні позбавила цього права поліцейських у тих випадках, коли вони звільнились за власним бажанням та не встигли, не через власні причини, оформити інвалідність в 6-місячний строк“, тобто законодавець встановив „такі дискримінаційні ознаки як підставу звільнення зі служби за власним бажанням та строки втрати працездатності“.

На підтвердження своєї позиції автор клопотання посилається на положення Конституції України, законів України, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, рішення Конституційного Суду України від 25 квітня 2019 року № 1-р/2019 та Європейського суду з прав людини у справі „Пічкур проти України“ від 7 листопада 2013 року, а також судові рішення, прийняті у його справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону.

Згідно з абзацом першим частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтею 55 цього закону.

Аналіз конституційної скарги дає підстави для висновку, що Киянов Є.О. не обґрунтував тверджень щодо невідповідності положень пункту 4 частини першої статті 97 Закону приписам Конституції України, а лише обмежився цитуванням окремих положень Конституції України, законів України, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року. Однак цитування положень Конституції України, законів України, наведення змісту міжнародних актів без надання аргументів щодо невідповідності Конституції України оспорюваних положень Закону не є обґрунтуванням тверджень щодо його неконституційності.

Суб'єкт права на конституційну скаргу, стверджуючи, що оспорювані положення Закону є дискримінаційними, фактично висловлює незгоду із законодавчим регулюванням підстав для виплати одноразової грошової допомоги у разі визначення поліцейському інвалідності внаслідок захворювання, пов'язаного з проходженням ним служби в поліції. Адже зі змісту пункту 4 частини першої статті 97 Закону вбачається, що у цьому випадку виплату вказаної допомоги законодавець пов'язує з неможливістю продовжувати службу в поліції, а не із самим фактом інвалідності поліцейського.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України

„Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Киянова Євгена Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**